

Sygn. akt II Ka 55/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniach 15 kwietnia 2016 roku i 25 maja 2016 r.

sprawy **W. K.**

obwinionego o wykroczenia z art. 96 § 1 pkt 5 kw i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 2 grudnia 2015 r. sygn. akt II W 424/15

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę obwinionego W. K. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 55/16

UZASADNIENIE

W. K. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 09 kwietnia 2015 r. około godziny 19.40 na odcinku drogi (...) S. – K., woj. (...), prowadził na drodze publicznej rower wyposażony w wymagane urządzenia, które nie spełniały swego przeznaczenia,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 1 pkt 5 kw

II. w tym samym dniu i miejscu jak w punkcie I prowadząc na drodze publicznej rower wbrew obowiązkowi nie sygnalizował zawczasu i wyraźnie zamiaru zmiany pasa ruchu oraz nie stosował się do obowiązku ruchu prawostronnego,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 22 ust. 5 i art. 16 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 02 grudnia 2015 r., sygn. II W 424/15:

I. obwinionego W. K. w zakresie czynów opisanych w pkt I i II wniosku o ukaranie uznał za winnego dokonania tego, że w dniu 09 kwietnia 2015 r., około godziny 19.40, na odcinku drogi (...) S. – K., woj. (...), prowadził na drodze publicznej rower bez włączonych świateł stanowiących obowiązkowe wyposażenie roweru, nadto wbrew

obowiązkowi nie sygnalizował wcześniej i wyraźnie zamiaru zmiany pasa ruchu oraz nie stosował się do obowiązku ruchu prawostronnego, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 88 kw w zb. z art. 97 kw w zw. z art. 16 ust. 1 i art. 22 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i za ten czyn na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 9 § 1 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, zaś zwolnił obwinionego z obowiązku uiszczenia pozostałych wydatków określając, że w tej części wydatki ponosi Skarb Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obwiniony W. K., zaskarżając go w całości. W dość lakonicznie sformułowanym środku odwoławczym zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił, iż jest dla niego krzywdzące, rażąco niesprawiedliwe oraz, że zapadło w sytuacji, gdzie sędzia orzekający w I instancji winien być wyłączony.

Podnosząc powyższe zarzuty, obwiniony wniósł o uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu lub o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W swoich późniejszych pismach wskazywał on także, iż Sąd Rejonowy bezprawnie wydał wyrok podczas jego usprawiedliwionej nieobecności na rozprawie.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się skuteczna na tyle, że inicjując kontrolę odwoławczą w wyniku jej rozpoznania zaskarżony wyrok należało uchylić, a sprawę obwinionego W. K. przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż okoliczność w postaci prawidłowego usprawiedliwienia nieobecności obwinionego na rozprawie Sądu Rejonowego w dniu 02 grudnia 2015 r. poprzez zaświadczenie wystawione przez lekarza sądowego o niezdolności W. K. do wzięcia udziału w czynnościach procesowych z powodu choroby w dniach 27 listopada 2015 r. – 08 grudnia 2015 r., które to zostało dostarczone przez obwinionego do Sądu ferującego zaskarżony wyrok później niż zapadło w/w orzeczenie, warunkowała naruszenie naczelnej zasady postępowania wykroczeniowego z art. 4 § 1 kpw, jaką jest prawo obwinionego do obrony.

Chociaż w realiach przedmiotowej sprawy brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, aby na dzień wydania wyroku Sąd Rejonowy procedował w sposób nieprawidłowy i uchybiający przepisom prawa procesowego, z uwagi na doniosłość i skutki płynące z w/w zaświadczenia oraz rangę uchybienia, jaką jest naruszenie prawa do obrony, wyżej opisany stan rzeczy powodował konieczność uznania, że gwarancje procesowe W. K., mimo braku „winy” Sądu I instancji w tym względzie, nie zostały zachowane, m.in. wobec przeprowadzenia postępowania dowodowego bez jego udziału. Obwiniony z powodu choroby nie mógł bowiem stawić się na rozprawę, stosownie do otrzymanego wezwania. Przy czym z lektury akt sprawy wynika, iż W. K. zamierzał aktywnie uczestniczyć w rozprawie i wykorzystać przysługujące mu w postępowaniu przez Sądem I instancji prawa strony, m.in. poprzez składanie stosowanych wniosków, a wydanie wyroku pod jego nieobecność, pozbawiło go tych możliwości. Dodać przy tym należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, najistotniejsze w tej kwestii było przesłuchanie pod nieobecność obwinionego na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku, kluczowego w sprawie świadka D. Ł., które determinowało m.in. brak możliwości zadawania mu pytań przez W. K..

W oparciu o powyższe, skonstatować zatem należy, iż powyższe okoliczności stały się przyczyną niezawinionego przez Sąd I instancji naruszenia prawa obwinionego do osobistego realizowania przysługującego mu prawa do obrony. Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, prawo do uczestniczenia w rozprawie stanowi podstawowe uprawnienie o charakterze gwarancyjnym, zaś uchybienia naruszające sferę uprawnień stron procesowych związanych z realizacją prawa do obrony należą do takiej kategorii, która w sposób istotny może wywierać wpływ na treść orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., sygn. V KK 401/09, OSNwSK 2010/1/514, LEX nr

844056 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 października 2003 r., sygn. V KK 227/03, OSNwSK 2003/1/2101, Prok. i Pr.-wkl. 2004/5/14, LEX nr 104412).

Z tych względów, zaskarżony wyrok nie mógł się zatem ostać, co skutkowało musiało jego uchycieniem i przekazaniem przedmiotowej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zgodnie z art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 436 kpk Sąd Odwoławczy ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego tylko do uchybienia w postaci naruszenia art. 4 § 1 kpw - prawa oskarżonego do obrony, albowiem rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych zarzutów pod adresem zaskarżonego wyroku, podnoszonych przez skarżącego we wniesionej przez niego apelacji, byłoby przedwczesne dla dalszego toku postępowania.

Procedując po raz kolejny, Sąd Rejonowy będzie miał na względzie obowiązujące przepisy prawa procesowego w zakresie prawa obwinionego do uczestniczenia w rozprawie, przeprowadzi stosowne postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy oceni w sposób czyniący zadość przepisom art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk.

Z tych względów, w oparciu o dyspozycję art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 437 § 2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.